

ПРОСВЕТИОНИК

Октобар, 2020.

Број 1

ISSN (Online)

2738-1285

МАЛИ МАНЕКЕНИ

Пример из праксе

Весна Максовић

ЛЕПОТА ЈЕ У РАЗЛИЧИТОСТИ

Надица Блажић

КАКО САМ ЗАДРЖАЛА ШЕШИР КОСТЕ ВУЈИЋА?

Бојана Тубић

МЕТОДИЧАР ПРЕД КАМЕРАМА

Дејан Бошковић

Луција Тасић

ЛУТКА СА
НАСЛОВНЕ

ШКОЛОВАЊЕ У ШКОЛИ
ДУШКА РАДОВИЋА

Горан Јоксимовић

ИСПОД МАХОВИНЕ

Момир Миодраг

Креативна школица - ВИЈУГИЦА, Момчило Степановић

ИМПРЕСУМ

Издавач: Удружење грузанских учитеља

Место издавања: Крагујевац

Периодичност: тромесечно (фебруар, мај, август, новембар)

Рубрике: Представљање школе, издавачке куће, учитељског друштва, примери добре праксе, култ знамените личности, пројекти, просветни радници и њихове активности.

Директор магазина: Бојана Тубић

Пројект & Едиториал менаџер: Звонко Тубић

Помоћник пројектног менаџера: Дејан Вуловић

Арт Директор: Биљана Вуловић

Лектура и коректура: Бојана Тубић

Фотографија: Бојана Тубић, Биљана Вуловић

Редакција: Уредник: Биљана Вуловић

Новинари: Бојана Тубић, Биљана Вуловић

Друштвене мреже и дигитални маркетинг: Биљана Вуловић

Главне и одговорне уреднице: Бојана Тубић и Биљана Вуловић

Електронски часопис, <https://en.calameo.com/account/book>

Контакт: prosvetionik@gmail.com

Оглашавање: <https://www.facebook.com/prosvetionik>

Тел. 069 4177667, 0642856124

Бојана Тубић, проф. српског језика и књижевности

Датум рођења: 2. септембар 1983.

Краљево

Образовање: Медицинска школа

Краљево

Филолошко-уметнички факултет

Крагујевац, смер српски језик и

књижевност

Биљана Вуловић, учитељица

Датум рођења: 1.10.1972.

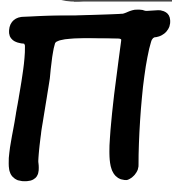
Опланић

Образовање: Средња

педагошка школа

Педагошка академија

Педагошки факултет

A large, stylized, bold letter 'P' in a black serif font, serving as a decorative element or initial for the text.

ојавио се "Просветионик". Сигурно не сасвим случајно баш у тренутку када се тамни облаци пандемије надвијају не само на над нашим школама и школству, већ нам замагљују јасан поглед ка будућности, ка светлим хоризонтима учења и у ту сврху свеколиких интеракција међу ученицима, међу ученицима и наставницима, међу самим наставницима и свим аспектима њиховог рада. "Просветионик" окупља оне који подучавање сматрају својим животним позивом, својом преокупацијом, оне који промишљају свој рад, и кроз високо постављено "просветионичко око" баца снопове светлости на различите области позива који је подршка деци, родитељима, њиховом развоју, али и подршка сваком наставнику - рефлексивном практичару. Већ први број "Просветионика" показује колико далеко и високо допиру његови сигнали, и колика је снага оних који промишљају свој педагошки рад, и долазе са све четири стране из земље Србије и њеног окружења. Уз честитке за излазак првог броја овог електронског часописа, и радости која се осећа међу онима који су часопис покренули, онима који га уређују и сарадницима који га стварају, живи и нада да ће се "Просветионик" сваким следећим излагањем дизати изнад себе самога и светлошћу знања и обогаћивања наставничке теорије и праксе, мисионарски осветљавати све јаче и шире просторно недељиве просветне хоризонте.

Горан Јоксимовић,
учитељ,
руководилац Школске управе
Крагујевац

Луција Тасић

ЛУТКА СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Рођена сам у сремској равници, одрасла сам у сремској равници и мислила да ћу читав живот провести у мом Платичеву, престоници бостана. Живот је имао другачији сценарио за мене. Љубав ме је довела у град на Колубари опасан брдима. Дођох, видех, остадох. Давне 1991. године почела сам да радим у ОШ "Драгољуб Илић" у селу Драчић удаљеном десетак километара од Ваљева. И данас радим у истој школи. Заволела сам људе из тог краја, децу посебно. Трудим се да свој учитељски посао обављам најбоље што могу. У њега сам уткала много љубави и ентузијазма. Често похађам програме стручног усавршавања, примењујем научено у пракси, експериментишем у учионици, волим да иновирам. Захваљујући таквом раду звање педагошког саветника имам од 2010. године.

Програм стручног усавршавања Луткарство у настави и ваннаставним активностима ауторке Вере Стојшић Гашпаровски обележио је мој професионални пут. Чини ми се да је пробудио сву моју креативност која је до тог тренутка била помало успавана. Нисам знала колико могу. Вери сам бескрајно захвална што ме је увела у чудесни свет луткарства.

Сазнавши да на нашим просторима недостају текстови за луткарске представе, латила сам се пера. Почела сам да пишем текстове према мотивима познатих аутора који су заступљени у читанкама, како бих примењивала луткарство на часу српског језика. Ти текстови су објављени у мојој првој књизи "Лутка из ђачког кутка" (2009). Ова књига се полако уселила у вртиће и школе широм Србије и региона. Текстови су превођени на македонски, руски и мађарски језик.

Упоредо са писањем почела сам да правим различите врсте лутака. Од тада, лутке су стално присутне у нашој учионици, радоваоници, не само на часовима српског језика већ и на осталим часовима. Луткарску секцију похађају сви моји ученици већ генерацијама. Изложбу лутака имала сам 2015. године на XXIX Сабору учитеља Републике Србије.

Лутка је наставно средство које је блиско детету. Уз лутке деца расту, развијају се, комуницирају, откривају појаве и свет око себе.

Лутка је позив на игру, али није само играчка. Она је дететов пријатељ који му помаже да превазиђе своје страхове, да изрази своја осећања, да га научи да правилно говори. Деца која имају отпор према јавним наступима иза луткарског паравана тај отпор губе. Тиха деца постају гласна јер желе да их чују. Кроз лутку, тог мајушног разигранка, деца пројектују своје скривене жеље.

Лутка јача самопоуздање, самопоштовање, утиче на зближавање и социјализацију. Луткарство је вид озбиљне, креативне дидактичке игре, а игра је насушна потреба сваког детета. Своја искуства из учионице делим са наставницима кроз програме стручног усавршавања „Интеграција, корелација и занимација” и „Чувајући природу чувамо себе-еколошко васпитање деце,” а лутке су неизоставни део тих обука. У једном периоду био је актуелан стручни скуп „Играње улога у функцији развијања знања и животних вештина деце и ученика” на којем су се васпитачи и учитељи ближе упознали са бенефитом лутке као наставног средства. Презентовала сам неколико пута примера добре праксе на стручним скуповима Савеза учитеља Републике Србије и Удружења грузанских учитеља. Објавила сам на десетине стручних чланака и стручних радова везаних за луткарство и иновације у настави. Искуства из учионице објављујем на блогу „Учећи друге, учимо се и ми”.

Моји мали луткари учествовали су више пута на Фестивалу луткарства основних школа где смо освајали вредна признања. Наше представе извођене су на значајним манифестацијама: Дечији хепенинг у Београду, Десанкини Михољски дани у Бранковини, Тешњарске вечери у Ваљеву, Ваљевски дани дечијег стваралаштва...

Љубав према деци и луткама мотивише ме да пишем. Објавила сам књиге: "Испод неба деци треба" (2011), "Срећа је у теби"(2012) ", Нека живот игра буде" (2018), „Природи на радовање” (2020). Моје песме објављене су у многим дечијим часописима и антологијама учитеља стваралаца "Заувек ђаци", "Мој отац храни птице" , „У царевини слова, снова и стихова"и „Пјеснички караван”.

Да бих се одужила генерацијама мојих инспиративних ученика уз које сам професионално и људски сазревала, написала сам монографију "Наша школа Драгољуб Илић 1903-2013" (2013). Члан сам редакције дечијег радија „Керефеке” и еколошког часописа „Чувари равнице” и члан Културно просветног друштва „Троречје”. Рецензент сам више књига за вежбање читања са разумевањем.

Као последица преданог рада уследила је награда Најбољи едукатори Србије (2014) и титула Најбољи наставник бивше Југославије (2019).

Мој професионални пут није био лак, јер не познајем пречице. Иза мене стоје само године вредног рада. Одавно сам схватила да је стечено образовање само улазница за стварни живот који се крије иза врата учионице. Колико ћемо напредовати, зависи од нас самих. Веровала сам себи и у себе. Учионицу доживљавам као царство које није од овог света. То је царство саздано од духовног. У њему царују моји ђаци, а ја им помажем да уче, да живе, да воле, да поштују друге, да се радују, да се играју, да постану добри људи, да цене вредности...Само тако могу да се осећају царски.

РОДИТЕЉИ ИМАЈУ РЕЧ

ЛЕПОТА ЈЕ У РАЗЛИЧИТОСТИ

Ш

та треба знати када у разреду имате ученика са потешкоћама

у развоју?

Прво и основно, без предрасуда, без страха, без одустајања!

Са осмехом, благо, полако и без великих очекивања да ће бити лако, али и без бојазни да

Ко сам ја да Вама пишем?

Ја сам и сама била учитељица 20 година, али Вам пре свега пишем као мајка троје деце, од којих је најмлађа уникатна, непоновљива, јединствена на целој планети са дијагнозом коју има, али је само моје дете као и двоје старијих. Исто је гледам, волим, учим, смејемо се, дружимо, једемо, спавамо. То су све исте потребе!

Различно је било Маринино детињство, имамо преко 200 отпусних листа, преко 700 дана рехабилитације у Бањи Ковиљачи, пуно дана по болницама, у чекаоницама, док смо чекале да нас прозову, али увек срећне и насмејане. Уживамо у сваком дану, у сваком тренутку и не замерамо "савршеним" људима који понекад упуте радознао поглед. Све више нас задњих година препознају по Марининим светским резултатима у плесу за младе особе са инвалидитетом, по освојеном другом, трећем месту на свету, и то више пута, и по освојеном другом месту у Европи, са још 2 другарице, којима је била и кореограф, али и по соло наступу и вицешампионској титули на свету у хип-хопу. Све смо постигле само зато што смо веровале. Нисмо одустајале јер имамо своје снове које знамо да досањамо.

Драге колеге, ма колико било тешко, увек постоји решење. Радите на потенцијалу сваког детета, охрабрите га, похвалите, јер ћете само тако заједно бити успешнији.

Објасните осталим ученицима у разреду без увијања, директно и отворено и реците да вам треба њихова помоћ јер вршњачака подршка је јако важна. Дете са потешкоћама је најчешће усамљено и често због здравствених проблема одвојено од куће и школе. Нека вам исприча на часу како је провео дане у болници, кога је упознао и нека те дане памти по неким лепим тренуцима.

Пре 11 година сам основала удружење Плава шкољка чији су чланови из целе Србије и са различитим инвалидитетима. У томе је наша снага, али и лепота је у различитости. Учимо људе да нас гледају срцем, а не само очима, да не доносе пребрзо закључке, него да нас прво упознају.

Култура је за све и у то име смо прошле године објавили прву нашу книгу „Азбука радости“ по стиховима књижевника Миодрага Матицког. Сада је у припреми друга књига која је саткана од песама истакнутих песника, а пре свега Душице Ивановић, која их је написала највише. Бисери Плаве шкољке раде илустрацију фракталним цртежима као и за прву књигу. У припреми је и трећа књига коју сама пишем и у питању су животне приче наших мајки.

Ми постојимо и не затварамо се у четири зида зато што су наша деца другачија, зато што смо углавном самохране мајке, зато што нам често фамилија окрене леђа, зато што је лакше да нас не виде и не чују, никога не прозивамо, не кривимо јер знамо да нам сва снага, воља, а пре свега љубав, треба за наше дете и децу, и да она имају само нас.

Зато, драге колеге, не стидите се ако мање знате о дијагнози које дете (ученик) има, него прихватите родитеља као најбољег саветника јер нико не познаје боље његово дете, до он сам. И сарађујте, истражујте, пратите, храбрите и радујте се постигнутим учинцима. Не одустајте, ако не буду дошла тако брзо. Будите Тим!

Надица Блажић,

Удружење Плава шкољка

ИЗ ПЕРА УЧИТЕЉА ГОРАНА

ШКОЛОВАЊЕ У ШКОЛИ ДУШКА РАДОВИЋА

Ч

итати Душана Радовића значи не скидати смешак са лица и значи црвенети у ситуацијама када нам текст, афоризам, песма, дотакну неку личну особину, нешто што нам је живот подари и наведе нас да у томе учествујемо реагујући импулсивно, по моделу средине у којој живимо, на прву, или другу лопту... *(Тучиће вашу децу онда када њиме да личе на вас.)* Аутентичном мудрошћу, обраћао се деци поезијом и играцима третирајући их као озбиљну и зrelu публику. Одрасли су га упознавали кроз његове духовите коментаре, афоризме и кратке приче, које су успостављале лак и директан контакт било да су читане, било да су слушане емитујући се са највишег спрата Београђанке у радио емисији Београде, добро јутро.

Душко Радовић је и данас присутан у нашим медијима, књижарама, библиотекама... Некима и данас прочишћава поступке и савест. Налази се и у школи, у ђачкој лектири. Постоје школе које носе његово име. Дечје емисије из серије "На слово на слово" учитељи користе за описмењавање својих ученика. Као песник кога није одликовала песничка занесеност и лутање по облацима, и неко ко је живот посматрао отворених очију, ума и срца, он вероватно ни данас не би био задовољан нашом школом. Као што није био њоме задовољан онда када су настајала његова писана размишљања која су приредили Матија Бећковић и Мирослав Максимовић и објавили у књизи "Срећни гост живота" (Астимбо, Београд, 2002). У поглављу названом Школовање школе, Радовић својим јасним поетичким ставовима анализира наше школство. Ти погледи, настали пре више од две деценије и данас су веома актуелни, и данас би требало да буду правац у коме се одвија реформа школе. Упућују нас, у сагласју су са најсавременијим светским педагошко-психолошким достигнућима, али нас воде и корак даље. Ка савременом животу, ка будућности. Сви они који креирају политику школских промена, али и практичари, они који директно комуницирају са васпитаницима с циљем да покрену њихов развој, у "Срећном госту живота" имају путоказ, огледало, инструмент за самовредновање и вредновање рада школе, алат за успешан рад.

Сам наслов, синтагма Школовање школе, указује на то да је Душко Радовић на чињеницу да школа не постоји. Да је то апстрактан појам који користимо сви, па и аутор Школовања школе. Школа – то су деца/ученици, наставно и ваннаставно особље и родитељи.

Само у заједничком наступању и учењу свих оних који чине школу, у школовању школе, покренуће се процеси и видети резултати - развој оних због којих школа и смишљена. (На нашим просторима то се први пут у историји школства дешава кроз пројекат УНИЦЕФ Школа без насиља у којој уче баш сви. И деца, и наставници, и они коју су службеници у школи, и родитељи.)

Радовић указује на пропусте у селектирању и образовању оних који образују и васпитавају. *Васпийаваји, њо њре свеја значи – њознаваји. Да би смо знали како да васпийавамо, морали бисмо њре њоја знаји која васпийавамо.** То значи да би факултети који образују наставни кадар за рад требало да формирају смерове на којима би се обучавали за рад у школи и у којима би основу за даљи рад представљале педагошко – психолошка знања и умења учвршћивана кроз непосредан контакт са децом. У пракси. Тако би се Радовићево запажање *да су учињели сјручњаци за децу, а насјавници сјручњаци за њоједине ѡредмеје* преиначило у то, да су сви који у школама раде стручњаци за децу. На овакво размишљање се наслања и оно што би требало да буде један од основних циљева које би школа у свом раду требало да оствари. Да код деце/ученика изгради самопоштовање и самопоуздање. Да негује и чува ментално здравље ученика. Да их самопоуздане не постиче на акумулацију информација већ их оријентише ка развијању стратегије учења и мишљења. Ка постављању питања везаних за живот, проналажењу одговора на њих, сагледавању проблема из више углова, да развијању критичких поглед на свет. *Здрава, ведра, очувана и неозлеђена деца – њо сваку цену, ња и њо цену знања ! – њо мора бији ѡлеменији загдак васпийања.*

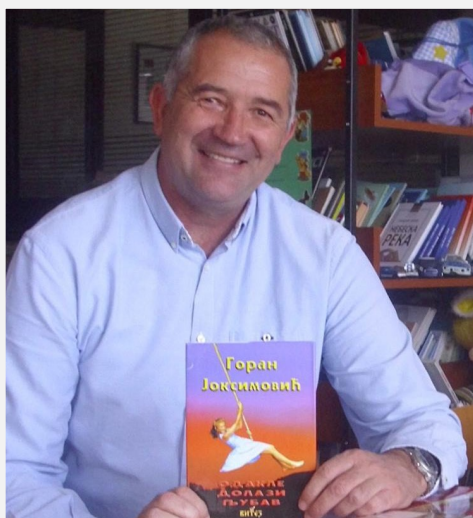
И данас је у нашој школи доминантна предавачка метода. Метода којом се деци испоручују готова знања. Једна метода за тридесет различитих типова личности у једном одељењу. И тако кроз цело школовање. Предавање, учење, одговарање, репродукција, чињенице... Оне који дословно одговарају на такве захтеве школа промовише у добру децу. Други, којима такав начин рада не одговара, који хоће другачије, динамичније, различито, изван уџбеника и свеске, изван учионице и школског дворишта, кроз осмех и радост, школа одбацује. Радовић поручује: *Не ѡсјоје добра и лоша деца већ само различија деца. А различијом децом морамо се бавији на мноја различијих и деликајних начина.* Онима који у школи заостају, којима шкрипи, који се не укључују и имају лоше оцене, можда је само потребна другачија мотивација, другачији пут којим уче, подршка за мали напредак. Често нам се чини да се у школи добија подршка само за савршенство по мишљењу одређеног наставника. Сви који нису савршени, нису у школи цењени. Да случајно *не исјага да ѡражимо више од деце неја од себе ?*

Неке школе су се данас промениле. Имају просторе које уређују деца и које деца оплеменењују својим радовима, даровима свог знања и талента. Али многе школе и даље личе на хладне касарне. Голих зидова, само по разбацаним школским клупама и ижврљаној табли, онда када деца из ње изађу, може се закључити да се у њој обавља васпитно – образовни процес. Негде, на неком зиду, у ходнику, годинама стоје исписане поруке које позивају на учење, читање, рад. Мисли великих писаца или научника. Наравно да се без ослонца на њихову заоставштину не може даље.

Не може се учити и напредовати. Само је питање да ли школе треба да личе на музеје и маузолеје? *Када дејме, из шареној, динамичној и свакакој живој, уђе у овакве музејске енџеријере, међу њакве сјарудије духа, мора се осејати нејозваним сјранцем. Ту јочињу јрви, часјо врло јрајични несјоразуми дејмеја и школе.* Али ето и простора за афирмацију, за испољавање креативности. Зидове, слободне просторе, холове и ходнике, треба само препустити талентованим ђацима, песницима и писцима, сликарима и фотографима, хумористима и карикатуристима, онима који воле стране језике или информатику и ево промене. Ево више деце која су окренута школи. Која школу виде као простор који их занима и промовише. *Школа се мора осавременијати и демократизовати баш на њај начин шјо ће више личијати на школску вејину – ђакве, нејо на мајину јросвејних радника и њихове ближе и даље младосји, идеале, јунаке.* У таквој школи неће бити трке само за оцену, на сваки начин и по сваку цену. Биће динамике која оплемењује и ствараоце и кориснике тог простора. И наставници и родитељи ће тако упознавати своје васпитанике, децу, на најлепши могући начин.

Описно оцењивање је у млађе разреде унело један нов поглед на рад у нашој школи. На задатак васпитача да пружа подршку и да се у подстицању развоја деце хвата за оно у чему је дете најуспешније. Али такав приступ и промена је најмање требало да се одигра у учитељској средини. Старији разреди, средње школе, високо образовање, готово да се и не баве личношћу ученика. Ту је вредновање, најчешће, засновано само на степену успећности репродукције. То се у неким школама зове знање. Можда зато Душко Радовић таквој школи даје непрелазну оцену. Појаву да су многи, по школским критеријумима неуспешни ђаци, демантовали школу и постали јако успешни људи, признати у науци, уметности, животу, он назива *јријумфом лоших ученика. Наша школа још увек није јако смишљена и орјанизована да максимално широко рејисјрује и вреднује све шјо неко уме и може. У јравој, доброј школи не би смело осјати нерејисјровано и неоцењено нишја иза чеја сјоје љубав, рад, знање и усјеси.*

Следећи и унапређујући Радовићеве идеје о школовању школе изнете у

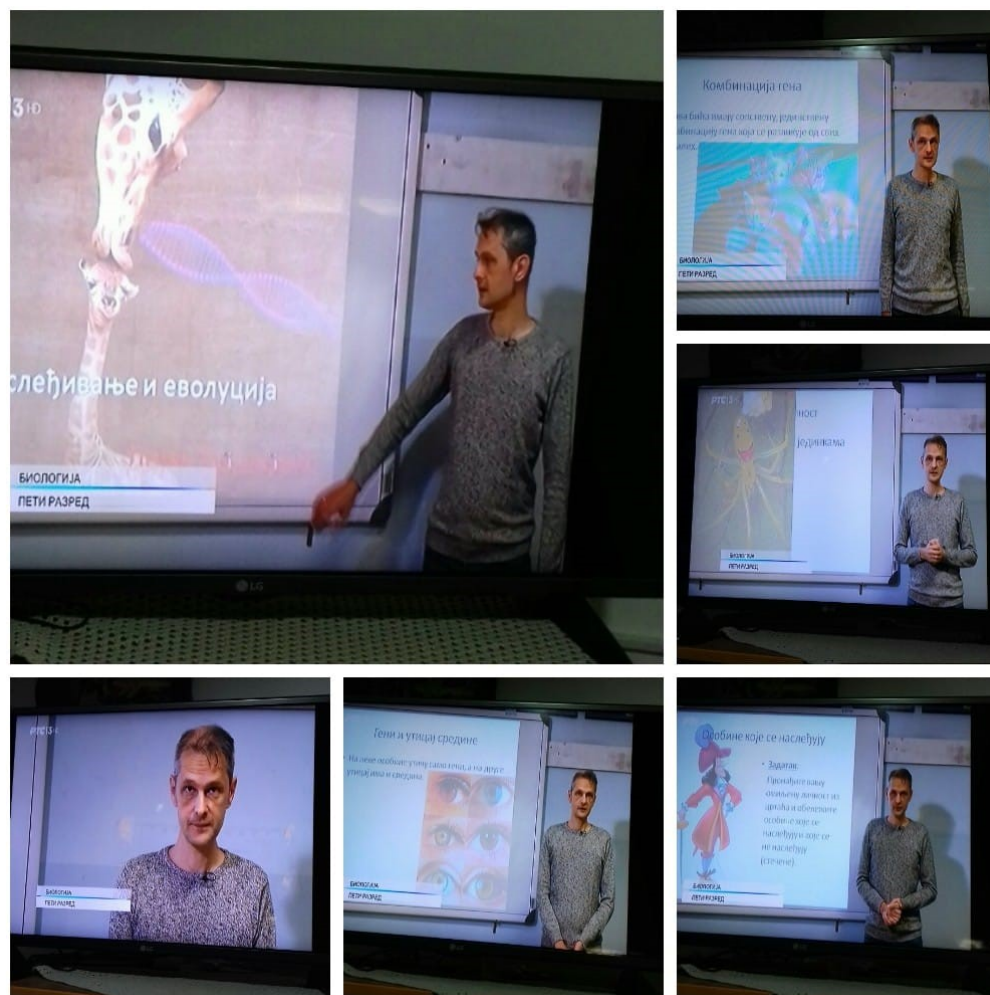
Срећном госту живота, комбинујући их са властитим вредностима које су се у досадашњем стварању школе показале добрим, а које се најчешће огледају у смелим и оригиналним иступима ентузијаста, и свим оним што нам нуди свет, створили бисмо школу која води напретку, која негује и обучава, која развија и подржава. Таква школа би се свидела и Финцима и онима са Новог Зеланда и ми би смо било поносни на пелцере које им поклањамо, јер је та школа НАША.

Горан Јоксимовић,
учитељ

- реченице јисане курзивом су цијати из Срећној јосја живој

НАСТАВА НА ДАЉИНУ

Методичар пред ТВ камерама

Т

оком овог периода пандемије снимао сам часове и у студију и у импровизованом студију, па и од куће. Но, упоредо сам радио и као наставник ђацима, тако да сам ТВ наставу осетио и као неко ко је активно учествовао, али сам видео и њене ефекте на својим ђацима. Дакле, нисам ТВ лице, иако ме можда неки тако виде, али јесам сагледао више лица ТВ наставе.

На почетку је ТВ настава била најзначајнији сегмент јер су то била једина предавања која су ђацима била доступна, да би касније, како су се наставници уходавали она постала тек део онлајн наставе коју су радили сви. Сам почетак је био тежак, баш као и сваки почетак, а овај је био утолико тежи што су колегинице трпеле етикетирање, исмејавање и оштре критике на друштвеним мрежама. Та ситуација се временом умногоме променила и нација је стала уз своје наставнике. Мени лично је било тешко да се навикнем на такав рад, иако је утисак других био да сам се од почетка добро сналазио.

Најпре је било потребно да се навикнем на ТВ екипу и њихове захтеве који се разликују од оних који се очекују на часу. Једну екипу чине камермани, тонац, уредник, режија... У правом студију их има више у односу на импровизовани где су радили по троје. Увек сам мењао екипе и увек сам морао да се навикавам на неког другог.

Чинило ми се да увек почињем из почетка и то је стварно фрустрирајуће.

Замислите само да пола сата причате без прекида (јер је, технички гледано, прихватљивије да час буде снимљен у целини), без икакве повратне реакције, те да морате све то време да будете фокусирани јер зло и наопако ако направите материјалну/граматичку/правописну/било какву грешку. И уз то радите увек са новим људима у условима који су такви какви су. Тачно је одређено где стојите и где гледате. Верујте ми да ми се дешавало да, док говорим неку лекцију, у себи мислим како ја ово не могу и да треба да одустанем. То се није видело на снимцима, али се дешавало.

Навео сам вам многе мане оваквог рада и изгледа као да ми није доносио много и радости. У ствари јесте, али тек након обављеног посла јер сам имао ту срећу да тај рад препозна много наставника, ђака и њихових родитеља и заиста сам имао много лепих писама подршке. За једног

наставника веће награде нема. Сама ТВ настава је, дакле, готово од почетка добила подршку, мада су мањкавости увек биле јасне. Истина, ова настава би се могла искористити за изврнуту учионицу, али не мислим да би то могла да буде пракса сваког наставника, а не смем да тврдим да би и требало да буде. Методе у настави ипак треба варирати. Иако ТВ наставу не бих убројао ни у методу, ни у технику рада, с обзиром на то да нема интеракције која је есенцијална, ипак верујем да су такви садржаји на телевизији потребни. Било би добро да они опстану и после пандемије, али не у овом облику. Требало би да буду забавнији, изазовнији, да стварно промовишу науку/језик/културу/уметност/спорт... Образовање, пре свега, пошто нам је образовање у суноврату и то видимо свакодневно. Не морају то да буду класичне емисије (можда баш и не треба да буду), могу и даље да буду часови, али не по програму какав имамо у школама, већ да буду интердисциплинарни и животни. Могу да буду и тематски, па и у складу са пригодним датумима и ту не мислим само на верске празнике. Рецимо, дивна је идеја да глумци читају одломке из књижевних дела, а верујем да би идеја тако лепих било још. И мислим да би у њима обавезно требало да учествују и наставници јер је ово и начин да се популарише професија и да стекне углед какав јој припада. Овакви часови би били и извор идеја за сваког од нас. На крају крајева, разни конкурси за најбоље часове постоје и зашто најбољи, односно награђени, не би били део ТВ програма? Верујем да би то била добра тема за размишљање.

Дејан Бошковић, професор биологије

НАГРАДА КАО ПОДСТИЦАЈ

Како сам задржала шешир Косте Вујића?

Веома једноставно, избор се више никада није одржао!

Поштоване колеге, пишем због вас, величине и важности наше професије. Сматрам да не треба да будете ускраћени за могућност да и ви понесете шешир проф. Косте Вујића на својој глави. Екипа наставника, која је те дивне 2017. године била одабрана гласовима својих ученика, никакво веће признање не може очекивати у свом професионалном животу зато што су нам га дали наши ђаци, а они нас најбоље познају и највише воле.

Наравно да сам се упитала зашто баш ја. Верујем да је за то заслужан поштен и разуман човек у мени. Знам да обожавам свој посао, одговорно га радим и да

поштујем и волим сваког свог ученика колико и себе.

А колико међу вама има таквих?

Била сам пресрећна и препоносна, себи прелепа са црвеним шеширом. Сузу радосницу у оку свога оца, док је изговарано моје име и презиме, никада нећу заборавити. Како би се рекло, проживела сам својих пет минута славе.

Мени је то, као релативно младом професору, био знак да треба да будем још боља. Сви успеси који су уследили у мом даљем раду последица су ове награде. Зато знам да могу да остварим све што пожелим. Волим кад ме неко представи: „Бојана Тубић, професорка српског језика и књижевности, добитник Плакете „Коста Вујић“.

Сматрам да је нас шесторо, те године када је спроведен пројекат „У свакој школи има понеки професор Коста Вујић“, и те како заслужило да добије Плакету, зато што смо комплетне личности своје професије. Да се подсетимо, ђаци нису бирали најпааметнијег професора, они су бирали најкомплетнију личност међу нама. Међутим, свака медаља има своју другу страну. Ако вам будем рекла да свој шешир никада више нисам понела у јавности сем на свечаности поводом доделе Плакете „Коста Вујић“ у Свечаној сали Прве крагујевачке гимназије, питаћете ме зашто. Некако је савест у мени говорила да сам издала своје старије колеге. Чула сам у пролазу реченицу: „Бојана је јуче дошла, а сад треба да нас учи да држимо час“. Знам да је свако од нас желео да баш он буде одабран. Зашто није неко старији, запитала сам се. Посумњала сам у себе. Сада се горко кајем због тога јер сам посумњала у избор својих ђака, а ђак је увек у праву! Сетимо се!

Сетимо се и да је Плакета „Коста Вујић“ била идеја легендарног крагујевачког професора Пере Стефановића и да је он овим желео да врати пољуљани углед просветног радника. Питамо ли се како смо дошли до тога да смо пољуљани? Овим текстом сам желела да отворим нека питања и да заједно са читаоцима преиспитам себе.

Ја немам сумњи у то да је просвета у Србији пуна изузетних појединаца. То смо доказали у најтежим временеима. Одајем признање колегама које су снимале ТВ часове и сматрам да они треба да буду наредни добитници „Шешира“ јер су показали огромну храброст, знање и љубав према професији.

Шта једног наставника, који је навикао да своје царство чува између четири зида учионице, може натерати да стане пред камере? Одговор је прост: љубав ка просвећености.

Ако се икада поново спроведе пројекат „ У свакој школи има понеки професор Коста Вујић“ ја нећу бити део трке! Желим да заувек останем први носилац шешира јер, драге моје колеге, у вама видим опасну конкуренцију.

Вратимо себи пољуљани углед! Вратимо шешир тамо где му је и место!

Бојана Тубић, проф. српског језика и књижевности и добитник Плакете „Коста Вујић“

С

вакога дана, када се сунце појави, газела се пробуди. Она зна да мора трчати брже од најбржег лава или ће бити поједена.

Када се сунце појави и лав се пробуди. Он зна да мора трчати брже од најспорије газеле или ће умрети од глади.

Уосталом, није битно да ли сте лав или газела, битно је да потрчите чим се сунце појави".

ИСКУСТВО ИМА РЕЧ

креативна школица - Вијугица

3

авршетак XX века наговестио је нову еру одрастања. Техника и технологија напредују брже него икада. Све је више производа намењених деци.

XXI век доноси остварење вечитог сна. Све већи број деце има детињство које умногоме подсећа на бајку. Изазова и проблема са којима се деца суочавају је све мање, а могућности за уживање све више. Сусрет деце са обавезама померен је све до поласка у школу. На први поглед могло би се рећи да је смер промена одлично постављен и да деца све више добијају од живота. Међутим, стварност је другачија.

Иако је образовна спремност деце при поласку у школу на све вишем нивоу, не може се рећи и да су деца спремнија. О чему се заправо ради? Време када се спремност за школу мерила предзнањима је прошло. Предзнања више нису најважнија. Приоритет је постало оно што се некада подразумевало – емоционална и социјална спремност. Све је више деце која долазе у школу описмењена – која су пре школе научила да читају и пишу, али и све је више деце која нису баш спремна за поштовање режима школског живота и рада. Као што то у животу често бива, када се на једној страни добија, на другој се губи. Пре само пар деценија питање пријатности школовања нико није постављао. Подразумевало се да је то обавеза која захтева спремност за улагање напора. Данас се родитељи и учитељи утркују ко ће више олакшати деци учење. Иако је такав концепт привлачан, то није оно што обезбеђује оптималан развој долазећих генерација. Све више је деце која отворено или прикривено одбијају да прихвате школске обавезе. Они најискренији кажу једноставно: "Ја то не желим!", или, "Мени то није занимљиво!"

Пошто време и напредак никада не иду уназад, на нама, родитељима и учитељима, је да хватамо корак. То пре свега подразумева да се издигнемо изнад превазиђених схватања, да осмислимо начин који одговара духу времена и да децу доведемо у ситуацију која обезбеђује њихов свестран и целовит развој.

Време када се образовање посматрало као стицање знања је прошло. Да ли то разумемо и прихватимо, друго је питање. Дошло је време када, желели то или не, образовање морамо да посматрамо пре свега као развој личности и способности. То је оно што највише одређује дomete сваког данашњег детета.

Нови услови одрастања захтевају не само нове методе и средства, већ и нове концепте па и нову парадигму образовања. Емоционална и социјална писменост су постале важније од академске. Ако желимо да будемо на висини задатка, то не смемо занемаривати.

Ако заиста желимо да деци помогнемо, не треба да полазимо од онога што имају, већ од онога што им недостаје у данашњем систему одрастања. Иако изгледа чудно да у благостању нешто може да недостаје, сви треба да се замислимо над овим питањем. Данашњој деци, пре свега, недостаје кретање, а то је основна полуга физичког, емоционалног и социјалног развоја. Благостање и изобиље у којем деца уживају, ако им недостаје кретање, неће омогућити оно што има дете које одраста у реалном природном амбијенту богатом кретањем и потребом да се мисли. Ако хоћемо да се деца оптимално развијају, пре свега су битне две ствари – пуно кретања и пуно размишљања. Иако то звучи парадоксално, потребу за кретањем је лакше задовољити него потребу за мишљењем. Ни струка, ни наука још нису добацили дотле да схвате да у савременим условима мислити и маштати значи две сасвим различите ствари. Данашња деца су, по правилу 100% спремна за маштање, али и те како неспремна за мишљење. Ова појава је директна последица недостатка ситуација у којима морају да се ослоне на логику. Већ имамо генерације чији се процеси мишљења готово у потуности заснивају на емоцијама. Како осећамо – тако мислимо; је лајт мотив не само код деце већ и код одраслих. Тешко нам је и да замислимо да и када се лоше осећамо, не треба да негативно размишљамо и лоше се понашамо. То је азбука емоционалне и социјалне писмености до које тек треба да добацимо.

Добра вест је да су деца ипак деца. Она упијају оно чиме их заливамо. Када им понудимо другачије концепте од тренутно популарних, прихватају их. Једини услов је да осећају добронамерност. Ако желимо да нас деца разумеју, прво ми морамо да разумемо њих – да се издигнемо изнад нивоа тренутне "угађачке педагогије" и будемо мудри. Већ од 5 или 6 година могу да схвате разлику између мишљења емоцијама и маштом на једној страни, и мишљења логиком на другој страни.

Шта више, деца лакше прихватају емоционално описмењавање него одрасли. То треба и мора да буде темељ савременог образовања. Образовање које није интегрисано са васпитањем на деци оставља сасвим другачији траг од очекиваног. Докле год образовање и васпитање суштински не постану једна прича, имаћемо генерације које не примењују у свакодневном животу оно чему их учимо.

Креативна школица „Вијугица” настала је са циљем да се деци пружи тачно и конкретно оно што им треба, и то на начин који могу да разумеју, прихвате и заволе. "Вијугица" је оригинални едукативни, развојни и корективни педагошки програм креиран по мери деце XXI века. Основа програма је "кинестетичко" учење које се још назива и учење кроз покрет или "учење целим телом". Пошто се радње, као што је вожња бицикла или пливање, када се једном науче, не заборављају никада, искоришћена је та околност. Најважнији сегменти припреме за школу "преведени" су у ,деци, привлачну физичку активност. Тако је настала серија активности и радионица путем којих деца развијају способности, вештине и знања.

Програм је 2012/2013. године акредитован је код Завода за унапређивање образовања и васпитања као програм стручног усавршавања. Сада се прати напредак више генерација са којима је коришћен у фази припреме за школу, или у фази описмењавања у школи. Већина деце без траума је савладала основну писменост, постигла одличне резултате и наставила даље школовање са изнадпросечним постигнућима. Ипак, најважнији исход је у емоционално-социјалној сфери. Полазници "Вијугице" развијају позитиван однос према учењу и имају јаче самопоуздање. Знају шта то значи учити и да они то могу.

Суштину програма "Вијугица" чини "Покретна азбука" – оригинална метода чија је суштина да децу уведе у структуру, изградњу и разумевање природе речи као и читање и писање без траума. Упоредо са припремом за усвајање обарзовних садржаја интензивно се ради на емоционалном и социјалном описмењавању. Посебну вредност радионицама даје и изобиље физичких активности које употпуњују причу. На свакој радионици деца се интегрисано баве свим областима важним за школу – језиком, математиком, природом, грађанским васпитањем, физичком, ликовном и музичком културом.

Да би извршила задатке деца морају да користе "мозак", тело и емоције. Пре свега морају логички да расуђују, повезују и презентују различите информације. Тиме развијају вештине и стичу знања. Имају утисак да се играју, забавно им је и лепо се осећају, а у ствари веома интензивно уче. На бази развијених способности, изграђених вештина и стечених искустава унапређују могућност да у школи остваре свој максимум и успех сразмеран способностима.

Квалитет програма је доказан и у раду са децом са посебним потребама. Показало се да деца са средње израженим развојним тешкоћама најчешће науче да пишу и читају истовремено са својим другарима из одељења. Развијање осећаја успеха код такве деце је најбитнији корак ка прихватању школе и превазилажењу тешкоћа.

Почетни успех је покретач осталих успеха, почетни неуспех је покретач осталих неуспеха. "Вијугица" – програм уз који се лакше превазилазе изазови одрастања и после којег нема непријатних изненађења у школи.

Момчило Степановић,

учитељ

ПЕСНИЧКИ КУТАК

Момир Миодраг је рођен 8. јуна 1960. године у Кањанима надомак Дрниша где завршава четири разреда основне школе, а остатак до осмог разреда у оближњем Сиверићу. Средњу електротехничку у Дрнишу. Након одслужења војног рока, повређује се скоком у воду.

И тада креће његова борба за опоравак, после неколико година рехабилитације у Меленцима, упознаје будућу супругу и ту остаје.

Поезију пише од младости, али до појаве друштвених мрежа, то писање је бацио у запећак. Прво јавно објављивање било је на Фејсбуку и у Електронском часопису "Суштина поетике". **"Испод маховине"**, прва збирка **песама**, створена је захваљујући многим драгим му људима који су му пружали подршку у писању. Сигуран је да ће се сами препознати.

„Његови стихови су збиралишта доживљаја из детињства, из младости где се он враћа међу кулисе Кањана, места подно Динаре. Враћа се у време детињих игара, момачких преживљавања, хиљадолике љубави....Свестан да ништа од прошлог неће васкрснути нада се да ће сачувати од заборава, бар на неко време, кроз своје песме.”

ИСПОД МАХОВИНЕ

Таљигам тромо ка родном селу
потмуло кљују ме млијечни зуби,
урањам у сан и склапам очи
на родном прагу мајка ме љуби.

Загрљај примам к`о мелем души
то мајка само тако грли,
рањено срце радуј се дому,
тако се журно ка кући хрли.

Пољаном ступају колоне људи
познадох лица ближњега рода,
кисело грожђе зобасмо скупа
свако за себе по свијету хода.

Лијево, десно и ту на стијени
у тами чами луч ноћног свица,
да ли ће вријеме ил` виша сила
вратити осмијех на блиједа лица.

Маховином покривам уснуло лице
из овог сна не бих да се будим,
ко што је мене грлила мајка
тако бих и ја завичај да љубим.

Основна школа „Живко Томић“ Доња Шаторња

Недалеко од Тополе, Аранђеловца, Крагујевца и Горњег Милановца, у подножју планине Рудник, смештена је осморазредна Основна школа „Живко Томић“, друга по величини у Општини Топола. Назив је добила по младом студенту филозофије и енглеског језика из Доње Шаторње, Живку Томићу.

Са поносом чува традицију постојања дугу 175 година. У 2015. години Основна школа „Живко Томић“ обележила је јубиларни 170. рођендан и тим поводом објављена је Монографија школе. Из архивских података утврђено је да редовна шаторачка основна школа постоји од 1845. године и да је тада имала свега 10 ученика. Школа је основана за време српског кнеза Александра Карађорђевића, сина Карађорђа Петровића, који је остао познат као реформатор државног уређења и ширења школске мреже.

Својом делатношћу школа обухвата ученике из чак шест месних заједница. Подручја са којих се школују ученици овог дела општине су сеоска. По свом раду и успесима не заостају од великих градских школа. Посвећеношћу наставног особља које се труди да својим умећима, методама рада оснажи образовање малих сеоских средина. Предност у раду постиже се са здравим генерацијама, нажалост не тако бројним. Ресурси које школа користи веома доприносе у циљевима образовања ученика. Школа је окружена историјским споменицима, манастирима, здравом средином, богатом природом, близином планине Рудник и њеним благодетима. Судећи по наведеном, школа завређује пажњу јер све са лакоћом и добрим кадром постиже као и свака градска школа.

Чувена је по неговању традиције и културе централног дела Шумадије. Упоредо са непресушним истраживањем прошлости постоји тежња за укључивањем и сталним учешћем у новим изазовима које доносе нови и савремени трендови. У школи је запослено 46 радника, од којих је 33 у настави.

То је квалитетан кадар који одликује: стручност, одговорност, креативност, високи професионални резултати, толерантност и спремност за сарадњу са ученицима, родитељима и локалном заједницом. Велики број запослених ради дуги низ година у нашој школи са високим нивоом ентузијазма. Ради се на развијању поверења, уважавању различитости мишљења и обезбеђивању добре комуникације. Наставно особље се одувек трудило не само да образује ученике, него и да их подржи у свим животним ситуацијама. Школску 2020/2021. годину похађа 207 ученика расподељених у 17 одељења. Мањи број ученика по одељењима омогућава осмишљавање и остваривање разноврсних метода рада, већу посвећеност наставника сваком ученику, као и активно учешће сваког ученика у настави. Захваљујући малом броју ученика у школи влада присна атмосфера, што омогућава боље упознавање ученичких способности и могућности и олакшава организацију активности у функцији унапређивања професионалне оријентације.

Осим редовног програма, школа нуди и могућност укључивања ученика и запослених у актуелне пројекте. Тако да већ другу годину за редом школа учествује у пројекту „Обогаћени једносменски рад“, чиме пружа додатну подршку у учењу и развоју својих ученика. У оквиру овог пројекта школа реализује чак 20 различитих активности. Једна од активности носи назив „Новинарско перо“. Циљ активности је био оспособљавање ученика за израду електронског часописа. Успешним вођењем ученика и њиховом посвећеношћу школа је објавила друго издање часописа „Школски забавник“.

Поред овога Основна школа „Живко Томић“ је и део пројекта „Селфи“, пројекта „Школе за 21. Век“ и Међународног Еко-пројекта „Еко школа“. У вези са овим треба посебно истаћи да пројекат „Школе за 21. век“ представља део државног пројекта од националног значаја. Његова суштина је у подстицању и развоју критичког мишљења код ученика, чиме наша школа ствара подстицајну атмосферу за учење.

Овде треба поменути и Међународни Еко-пројекат „Еко школа“ у оквиру кога наша школа већ неколико месеци уназад организује значајне еколошке активности. На тај начин школа едукује своје ученике и запослене, подиже њихову еколошку свест и подстиче еколошки одговорно понашање.

Поред свих горе поменутих пројеката који су актуелни, школа иза себе већ има неколико пројеката који су успешно реализовани, а који су и даље саставни део рада школе. Један од таквих је пројекат „Сарадњом до знања“. Наша школа била је и домаћин путујуће изложбе „Читамо и пишемо са Аном Франк“. Пројекат „Дани сећања“ организовала је међународна мрежна организација Тераформинг (сарадња Шведске, Холандије и Србије) у сарадњи са Народном библиотеком Србије и кућом Ане Франк у Амстердаму уз подршку делегације Републике Србије у Међународној алијанси за сећање на жртве Холокауста.

Ученици и наставници Основне школе „Живко Томић“ су током њеног дугогодишњег постојања постизали, и још увек постижу, запажене резултате на такмичењима из готово свих предмета. Они су дика и понос наше школе, својих родитеља, средине у којој живе и најбољи су амбасадори и промотери успешности и квалитета рада у овој образовно - васпитној

установи. Школа не заборавља оне који својим знањем, трудом, пожртвовањем и залагањем проносе добар глас о њој, па им се помињањем њихових имена и резултата које су остварили, и на овај начин још једном захваљује.

Школа са душом и неговањем искрених и правих вредности отвара своја врата свим љубитељима културе, образовања, стручњацима из разних области да промовишу и шире лепу реч. Пуно је тога што ова школа жели да покаже и пружи. Идеје и планови су дугорочни јер желимо да оставимо траг у образовању овог дела Шумадије и оснажимо младе како се не би постидели краја из ког долазе. Један од планова школе је и оснивање Ученичке задруге којом ћемо показати шта смо све научили и колико смо вредни и креативни.

Директор школе, Марија Обрадовић

Миливоје Петровић Блазнавац

Миливоје Петровић Блазнавац рођен је 4. маја 1824. у селу Блазнава, округ Крагујевачки, од оца Петра, сеоског трговца, и мајке Петрије. Умро је 23. марта 1873. године. Био је српски генерал и политичар, председник Владе Србије (1872—1873) и министар војске. Након убиства кнеза Михаила 1868. контролисао је власт у Србији као главни намесник трочланог намесништва (1868—1872). Након пунолетства краља

Милана постаје председник Владе, претходно добивши генералски чин који је тада први пут додељен у Србији. Има огромне заслуге за развој крагујевачке тополивноце и српске артиљерије.

Школа у Блазнави, данас подручно одељење ОШ Живко Томић“, једна је од настаријих у Горњој Јасеници. Као година оснивања наводи се 1842, али је радила и у периоду 1830 -1836. Постоје подаци да је вероватно око 1830. радила па престала. У попису 1844. се не помиње школа у Блазнави па постоји претпоставка да је затворена и опет се помиње тек 1883. Постоји податак да су мештани са учитељем Владимиром Гојковићем 1898. завршили школску зграду.

Зашто ово помињемо?

Миливоје Петровић Блазнавац завршио је школу у свом родном месту. Једна утицајна личност некадашње Србије изданак је овог краја. Не препустимо је забораву!

ТЕХНИКА ШЕСТ ШЕШИРА ЗА РАЗМИШЉАЊЕ

Ш

ест шешира за размишљање је техника коју је осмислио Едвард де Боно. Ова техника се користи за групну дискусију и индивидуално размишљање уз помоћ шест обојених шешира.

Техника омогућава да се детаљно и ефикасно размотри неки проблем из различитих перспектива и може се користити за готово сваку ситуацију решавања проблема с којом се можете срести у учионици.

Техника шест шешира за размишљање може се користити у учионици на различите начине:

- Поделите ученике у 5 група (можете задржати плави шешир) и замолите сваку групу да проблем анализира из перспективе другог шешира;
- Формирајте групу од 6 ученика и нека свако узме један шешир;
- Ако имају неку добру идеју, ученици могу добровољно одабрати шешир;
- Можете да их користите током дискусија у разреду за разговоре из перспективе једног шешира;
- Овом техником можете да олакшате расправе о неким проблемима који су се догодили у учионици;
- Можете да анализирате различите теме.

Направите коцку и нацртајте по један шешир на свакој страни. Задајте тему, а ученици могу бацати коцку како би одредили коју перспективу ће заузети.

Шаблон за коцку преузет је из приручника Образовање за 21. век Британске школе. Прилог се налази на крају текста.

ПРИМЕР ЗА ВЕЖБАЊЕ

Формирајте групе од по 5 учесника (или како ви одлучите из наведених примера) и свакој особи дајте један шешир.

Поставите питање (плави шешир): Ученици одлучују о излетима.

Представите шешире један по један и замолиите ученике да смисле питања која би се могла поставити из перспективе представљеног шешира, у складу с његовом улогом.

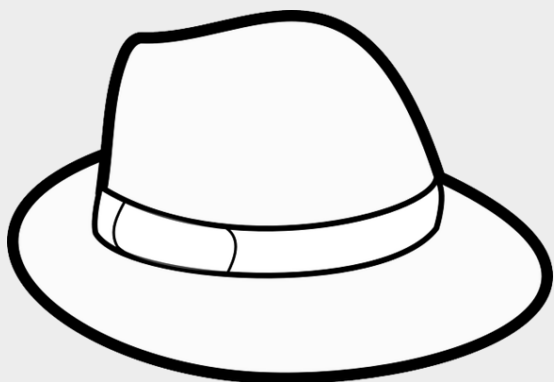
Мишљење жутог шешира: Које су предности одлучивања ученика о излетима?

Мишљење црног шешира: Шта би могла отежати одлучивања ученика о излетима?

Мишљење зеленог шешира: Имате ли неке идеје како да се реше проблеми црног шешира?

Мишљење црвеног шешира: Како се осећате због ове одлуке? Ко ће бити најсрећнији?

Мишљење белог шешира: Колико ће ученици бити способни да одаберу дестинације које су добре за њих? Да ли ће размишљати о ценама?

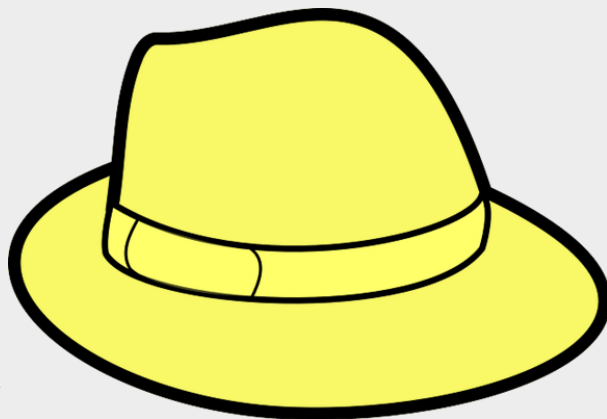

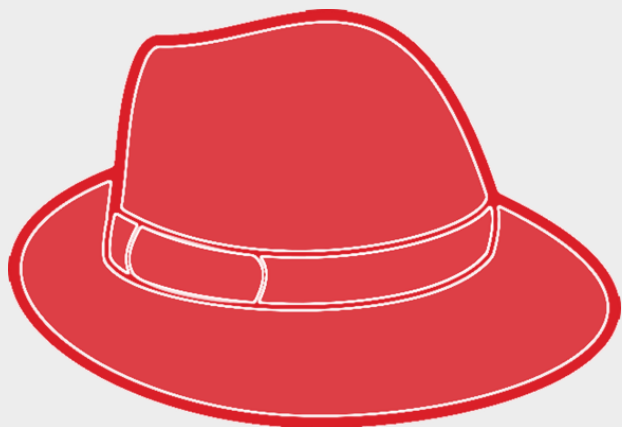
ЗНАЧЕЊА ШЕШИРА ПО БОЈАМА

Бели шешир тражи информације које су познате или потребне. Чињенице, само чињенице. Одбаците аргументе и предлоге и погледајте базу података. То обухвата чињенице, бројке, информације које су потребне и које недостају. Погледајте информације које имате и проверите шта из тога можете да сазнате. Потражите празнине у свом знању и покушајте да их испуните или

узмете у обзир.

Жути шешир симболизује ведрину и оптимизам. Под овим шеширом истражујете позитивне резултате и испитујете вредност и корист. Жути шешир вам помаже да мислите позитивно. То је оптимистичан став који вам помаже да сагледате све предности одлуке и њене вредности и откријете зашто ће нешто бити корисно. Може се користити у ишчекивању резултата неких предложених активности, али се исто тако може користити за откривање позитивних ствари у нечему што се већ десило. Жути шешир вам помаже да наставите даље и онда када све изгледа суморно и тешко.

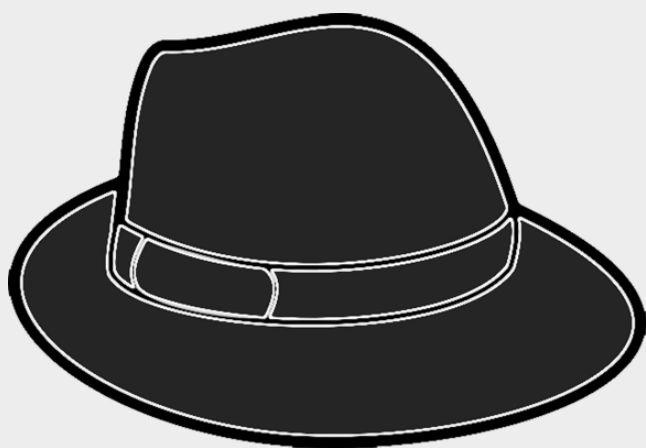
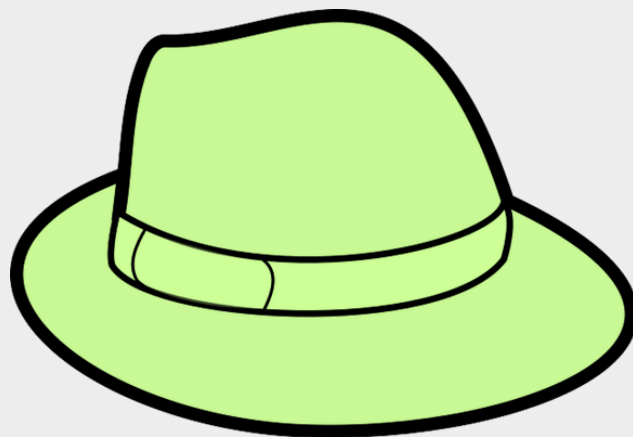

Црвени шешир означава осећања, слутње и интуицију. Када користите овај шешир, можете да изразите емоције и поделите са другима страхове, оно што вам се свиђа, не свиђа, што волите или мрзите. Кад носите црвени шешир, проблеме посматрате кроз интуицију, водећи се предосећајем и емоцијама. Такође, покушавате да размислите о томе како ће и други људи емоционално реаговати. Покушавате да разумете одговоре

људи који не знају у потпуности ваше разлоге. Обично се осећања и интуиција у расправу могу увести само ако су поткрепљени логиком. Црвени шешир вам омогућава да се ослањате на интуицију, без икакве потребе да то оправдава. Црвени шешир дозвољава да се говори о осећањима у вези са неком темом.

Зелени шешир је фокусиран на креативност: могућности, алтернативе и нове идеје. То је прилика за изражавање нових концепата и нових перцепција.

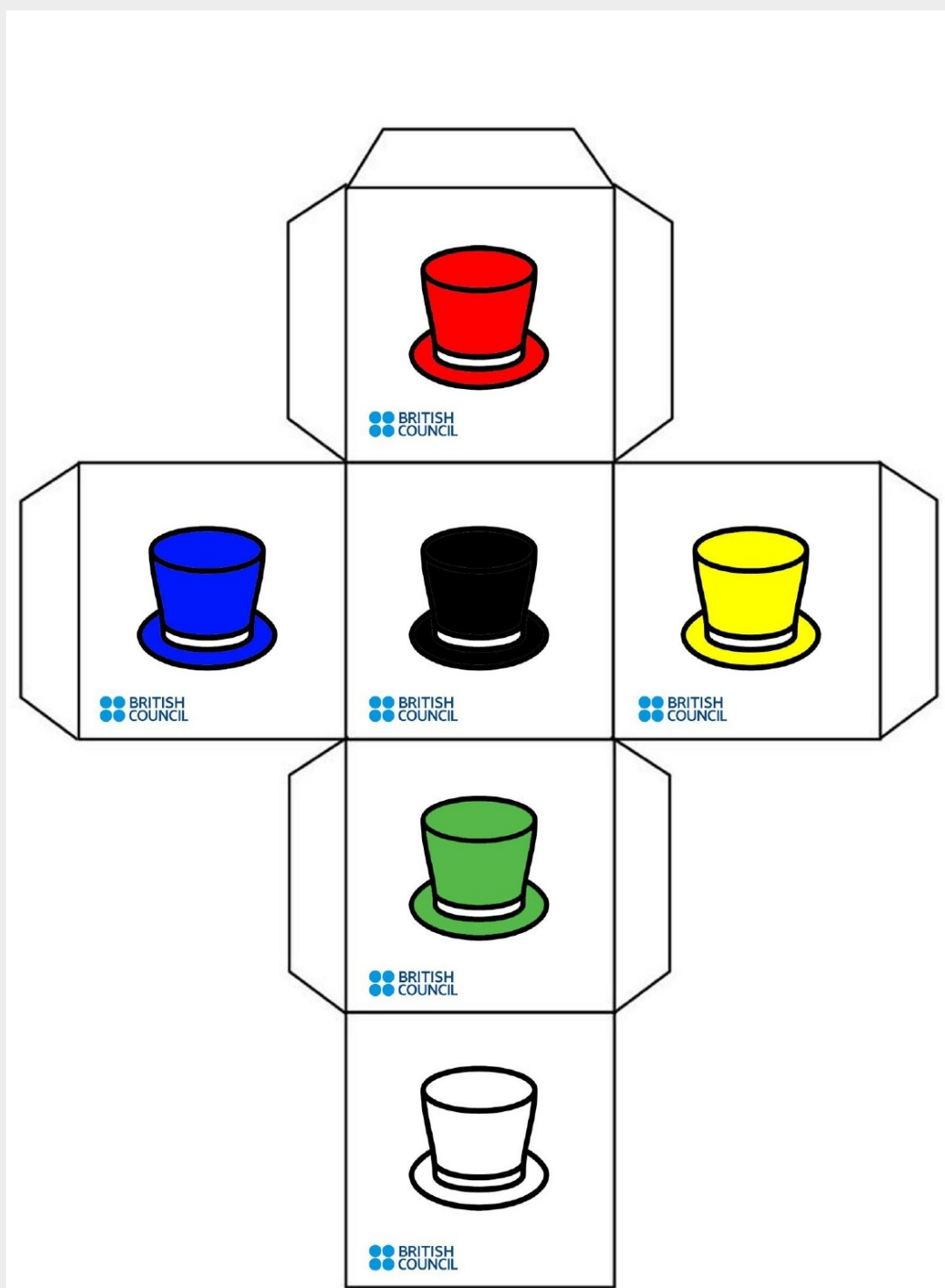

Црни шешир је просуђивање — **ђавољи адвокат**, указује на то зашто нешто можда неће функционисати. Уочите потешкоће и опасности, откријте шта може кренути наопако. Вероватно најснажнији и најкориснији од свих шешира, али може отежати рад ако се превише користи. Помоћу црног шешира размишљајте о свим лошим аспектима одлуке. Анализирајте одлуку и покушајте да утврдите зашто она можда није добра. То је важна анализа јер наглашава слабе тачке у плану. Омогућује вам да их елиминисхете, промените план или припремите резервни план. Није ни на који начин мање значајан или негативан шешир. Црни шешир се користи да покаже зашто се неки предлог не уклапа у чињенице, расположиво искуство, систем који се користи или политику која се следи. Црни шешир увек мора размишљати логично. Размишљање црног шешира помаже да побољшате своје планове. Такође вам може помоћи да уочите озбиљне грешке и ризике пре него што кренете у акцију.

Плави шешир се користи за управљање процесом мишљења. То је контролни механизам који осигурава поштовање правила технике шест шешира за размишљање.

Шаблон за коцку урадио је колега Марјан Миланов.

ПРАКСА

МАЛИ МАНЕКЕНИ

ВЕСНА ЈЕ ПРИМЕНИЛА У ПРАКСИ, ПРОБАЈТЕ И ВИ!

Васпитач: Весна Максовић

Установа: ПУ „Цветић“ Кнић

Место: издвојено одељење у Грузи

Васпитна група: припремна предшколска група

Тема (пројекат): Мали манекени

Васпитно-образовна област: упознавање околине

Број деце: 24

ОПШТИ ЦИЉ

Стицање и проширивање дечјег знања о следећим професијама: модни креатор, кројач, фризер, шминкер и манекен, кроз хоризонталну и вертикалну повезаност садржаја из различитих васпитно-образовних области, а све кроз активан рад деце и интеракцију васпитач-дете-родитељ.

ЗАДАЦИ

- организовање низа ситуација и активности са децом;
- организовање и опремање простора;
- набавка потребних средстава, реквизита, материјала за рад;
- сарадња са родитељима (опремање кутића, припремање одеће и фризура за модну ревију, помоћ око ревије);
- организовање времена (нашег и родитељског), време за оджавање модне ревије;

КОРЕЛАЦИЈА

Главни акценат је био на васпитно-образовној области – **упознавање околине.**

Реализована је корелација са садржајима следећих области: развој говора, почетни математички појмови, ликовна култура, музичка култура и физичко васпитање.

АКТИВНОСТИ ПО ОБЛАСТИМА

УПОЗНАВАЊЕ ОКОЛИНЕ

- упознавање са занимањем – манекен, модни креатор, кројач, фризер, шминкер;
- прибор и алати за рад које користе ;
- панои - ФРИЗЕР, КРОЈАЧ, ШМИНКЕР;
- посета фризерке и козметичарке вртићу;
- опремање фризерског, кројачког, шминкерског кутка;
- стваралачке игре;
- реализовање наше МОДНЕ РЕВИЈЕ.

РАЗВОЈ ГОВОРА

АКТИВНОСТИ:

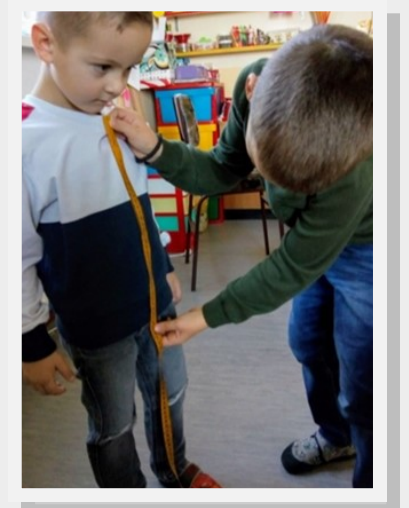
- Техника „Грозд“ на реч МАНЕКЕН;
- интервју са Исидором Јошовић;
- читање прича: Капут, Царево ново одело, Храбри кројач, Рак кројач;
- састављање приче по сликама: Зебра и њена ребра, Петао и кокошке;
- интерактивна прича Добри мајстор фризер.

ПОЧЕТНИ МАТЕМАТИЧКИ ПОЈМОВИ

АКТИВНОСТИ:

- упознавање алата за мерење, мерних јединица;
- мерење кројачким сантиметром (дужина и ширина материјала, рукава, блузона, панталона..);
- формирање скупова;
- низање дугмића по задатку;
- уочавање величина .

ЛИКОВНА КУЛТУРА

- Техника „Грозд“ на реч МАНЕКЕН (друга варијанта)— сецкање и лепљење сличица;
- цртање модела и шаблона одеће;
- прављење фризура од папира у боји;
- израда Модне књиге;
- Израда плаката за ревију (обавештење за родитеље).

ФИЗИЧКО ВАСПИТАЊЕ

- вежбе са реквизитима (књига на глави);
- развој fine моторике – резање, савијање, лепљење;
- игре из приручника Корак по корак 2 и 3

МУЗИЧКА КУЛТУРА

АКТИВНОСТИ:

- вежбање манекенског хода уз музику;
- дабир музике за Модну ревију.

ОПИС АКТИВНОСТИ

1. Како смо дошли на идеју да причамо о манекенима?

Девојчица Исидора Јошовић из наше групе је дечји манекен. Са децом је током слободне игре често разговарала о манекенству и деца су се заинтересовала за тему. Први корак је био да са Исидором направимо интервју.

2. Техника „Грозд“

У првом су записане све асоцијације које су деца казивала. Други „Грозд“ је представљен сликама из новина....

3. Истраживања: Који су почетни кораци манекена? Како долази до модне ревије? Како настаје одећа коју манекени носе на ревији?

4. Истраживања на интернету: Шта је посао модног креатора? Који је његов прибор за рад? Да ли постоји школа за модне креаторе?

5. Гледање презентација у складу са темом коју радимо: „Необични шешири“, „Необичне хаљине“, „Необичне фризури“, „Необичне ципеле“ и „Еколошке хаљине“. Презентације су деци биле занимљиве јер нису приказивале оно што виде свакодневно.

6. Деца креатори: цртање и бојење хаљина, блуза, панталона, капута....,комбинована техника, резање и лепљење креација из новина, доцртавање делова тела.

Представљање радова по групама.

7.Истраживачки рад: Чиме се баве ? Које материјале користи? Како кроји и узима меру? Прибор за рад?

Донели смо прави шиваћи прибор и дечје машине за шивење.

Направили смо од сакупљених сличица пано на тему КРОЈАЧ.

Стваралачке игре на ову тему.

8.Деца кројачи: цртање шаблона одела на папиру фломастерима, резање, узимање мера другу или другарици, мерење дужине рукава, ногавице, дужине и ширине донесених материјала.

9.„Царево ново одело“, „Храбри кројач“ „Прича о раку кројачу“, „Капут“ - **читање, анализа, самостално препричавање, илустровање, састављање приче по сликама** „Зебра и њена ребра“, „Петао и кокошке“,осмишљавање приче....

10.Сва деца су већ била код фризера и у фризерском салону па знају где и шта раде људи чије је занимање фризер. Знају који им је прибор потребан за рад (маказе, чешаљ, четке, фен, шнале, фарба за косу, огртач...).

Истраживачки рад: сецкање слика из новина (прибор за рад фризера и слике фризура).

Пано на тему ФРИЗЕР.

11.Фризерка у гостима— Донела је са собом свој основни прибор за рад, показала га деци, именовала га и описала чему служи (фен, фигаро, маказе, чешаљ, четке, шнале...). Причала им о томе шта све она ради (пере косу, шиша, суши, фенира, фарба косу, пегла је...), а затим је девојчицама направила локнице и друге фризуре.

12. Деца фризери: прављење и опремање фризерског кутка. Правили смо једни другима фризуре, стављали виклере, фенирали косу...

13. Читање интерактивне приче „Добри мајстор фризер“ Драгана Лукића: на класичан начин да се упознају са садржајем, затим **интерактивно**. Договорено је које ће бити кључне речи, када ћемо их и како користити. На реч ЈОЦА - деца треба брзо да покрију уши рукама. На реч ФРИЗЕР - раде покрете као да шишају и кажу штриц-штриц.

14. Ликовне активности на тему фризуре: резање трачица у боји, савијање, лепљење и добијање фризура које су стављане на, раније нацртано лице, као подлогу за рад.

Комбинована техника: резање лица из новина, лепљење на папир и цртање фризура разних облика и боја.

15. Прелиставање каталога, резање сличица и прављење паноя на тему ШМИНКЕР.

16. Шминкерка у гостима

Донела је шминку, четкице, лак за нокте... Причала је о томе шта шминкер све користи у свом раду, показивала како се негује и чисти лице, затим којим редом се наноси која шминка. У претходном периоду су деца доносила разноврсну шминку, четкице, лак за нокте, огледалца, турпијице, теглице са кремама...Опремили смо шминкерски кутак.

17. Гледање дечјих модних ревија и дискусија: шта су видели, уочили, каква је одећа деце манекена, какав је њихов ход и став, музика током ревије.

18. Исидора у улози вршњачког едукатора

Показала нам је како она вежба манекенски ход и став са књигом на глави због правилног држања тела. Затим смо то сви заједно вежбали.

19. Заједничка „Књига моде“ настала је као предлог девојчице Дуње и дечака Луке и Михаила. Неколико дана смо тражили сличице, одабрали најлепше, изрезали их и залепили.

20. Формирање скупова: скуп дугмића, новина, фризура, одела, капута, шминке, креација...

Серијација - низови од већих ка мањим, и од мањих ка већим. Уочавање величине одеће: веће—мање.

Упознавање мерних јединица.

21. Припрема простора за ревију

22. Модна ревија : генерална проба на којој су гости били другари из вртића и друга на коју су били позвани чланови породице и по неки комшија.

ВЕСНА МАКСОВИЋ

24.3.1959.године

Место рођења: Задар, Хрватска

Васпитач у ПУ “Цветић” Кнић

Одељење у Грузи

Представник целоживотног учења и
усавршавања

Радни стаж: 35 година

“Склоните се од људи који желе да омаловаже ваше амбиције.

*Мали људи то раде, док они истински велики,
чине да и ви осећате, да можете постати велики.”*

Марк Твен

Поштовани читаоци „Просветионика“,

Овај електронски часопис је намењен просветним радницима и свим поштоваоцима просветитељске мисије. Покренули смо га са жељом да прикажемо примере добре праксе, изузетне појединце међу нама, често борце са ветрењачама, али оне који не одустају и верују да је просвета увек била и биће светионик знања. Сматрамо да је сваки објављени текст афирмативан и инспиративан онима који желе да своје знање и рад унапреде. Позивамо све заинтересоване колеге да нам пишу, ако имају нечим да поуче, прикажу свој рад и помогну другима да дођу до нових идеја.

Уредништво часописа „Просветионик“

Бојана Тубић, проф. српског језика и књижевности

Датум рођења: 2. септембар 1983.

Краљево

Образовање: Медицинска школа

Краљево

Филолошко-уметнички факултет

Крагујевац, смер српски језик и

књижевност

Биљана Вуловић, учитељица

Датум рођења: 1.10.1972. Опланић

Образовање: Средња педагошка школа

Педагошка академија

Педагошки факултет

ПРОСВЕТИОНИК

Број 1

Октобар, 2020.

Контакт:

prosvetionik@gmail.com